

FUNJUNGLE

POTEN
OMHOOG!

Leesexe.nl

FUN JUNGLE PLATTE

Huizen personeel

FUN JUNGLE Caribisch resort

LAND van Auzz

ROOFDIEREN-RIJK

AVONTUREN-PAD

Moobodooboo Picknickveld

Mama's lekkerbekjes

Dolfijndroom & koraalrif

Zelda Zebra kinderboerderij

Handel post

GORILLA-GRILL

BLAUWE PLANEET

HAAIENHUB

APEN-HEUVEL

NIJLPAAR

De Bijenvlucht (niet voor alle leeftijden)

IJshuis 'De Romige Iglu'

WILDE WESTEN

WOESTIJN-WERELD

IJSBERENPAVILJOEN met echte sneeuw!

Sportveld Gooi maar raak!

Nachtleven met batman-grot

Klanten-service

- HOOFD

JUNGLE

EGROND

AZIATISCHE VLAKTE

AFRIKAANS OERWOUDE

SAFARILAND

MAMBO-MONORAIL

FUN JUNGLE Safarilodge

Gondeldroom

SPEELPARADIJS

HIER instappen voor het avontuur

VOGEL-VLUCHT

(opert volgend jaar)

Donzige Diertjes-THEATER

WATERFESTIVAL (vergeet je zwemkleding niet)

AMAZONE-AVONTUUR

REPTIELEN-WERELD met dinobos

DE TITANEN-RACE

Met Nils Nijlpaard

ARDENKREEK

Het Moeras LOEIHEET ETEN!

DIKHUIDEN-BOS

(Kijk in de gids voor de voorstellingen)

Verboden voor onbevoegden

DIEREN-ZIEKENHUIS

FUN JUNGLE Winkelparadijs

THEATER

ADMINISTRATIE

INGANG -

Voor mijn kinderen: Dashiell en Violet

Leesexemplaar

FUNJUNGLE

POTEN
OMHOOG!

STUART GIBBS

VERTAALD DOOR
DORETTE ZWAANS & RIANNE AARTS

P E L C K M A N S

1.	MET DE POTEN OMHOOG	9
2.	DE SCHADE BEPERKEN	28
3.	DE AUTOPSIE	50
4.	THUIS	65
5.	HET MEISJE IN HET ROZE	83
6.	TOT MIJN NEK ERIN	97
7.	BIKKELS	113
8.	DE ZWARTE MAMBA	126
9.	REPTIELENWERELD	139
10.	HET SPOOR VAN SUMMER	153
11.	HARRY HAGEDIS	170

12.	BILL	183
13.	ROOFDIERENRIJK	199
14.	HET FEEST IS OVER	218
15.	DE DODENLIJST	236
16.	SLECHTE PLANNEN	246
17.	DE BEGRAFENIS	263
18.	SAFARILAND	276
19.	DE ACHTERVOLGING	285
20.	WIE IS DE DADER?	299
	EPILOOG: NIJLPAARDENKREEK	308

1. MET DE POTEN OMHOOG

Vlak nadat ik was betrapt op het uitdelen van waterballonnen aan de chimpansees, hoorde ik dat er iets loos was in Nijlpaardenkreek.

Ik was gesnapt door Forse Frida. Logisch, want Frida was een van de beveiligers én ze sleet haar dagen met mij volgen, speciaal om te zien of ik niks uitvrat. Ik had haar continu ergens in mijn kielzog. De ene keer verstopte ze zich achter een rots, dan weer achter een boom. Niet dat je haar over het hoofd kon zien, want Forse Frida had het formaat van een walvis.

‘Je hebt jezelf weer eens lekker in de nesten gewerkt, hè Theo’, snibde ze. Ze maakte er een hele show van, pal voor de neus van een stel bezoekers. Ze hield me staande, duwde me tegen de reling van het apenverblijf en begon me te fouil-

leren alsof ik een overvaller in een schimmig steegje was, en niet een twaalfjarig kind in het allernieuwste en kindvriendelijkste attractiepark van de wereld: Fun Jungle.

‘Kun je niet beter echte boeven gaan vangen?’ vroeg ik.

‘Op dit moment ben jij de enige die ik hier rotzooi zie trappen.’

‘Omdat je niet verder kijkt dan je neus lang is.’

Dat was écht waar. De helft van de bezoekers overtrad de regels. Er stonden overal bordjes met ‘verboden de dieren te voeren’ en dat je niet op het glas van hun verblijven mocht tikken of ze op een andere manier mocht lastigvallen. Maar dat deden ze toch. Krap drie meter bij ons vandaan stond een heel gezin met z’n allen apennootjes naar een babychimpansee te gooien. En niet omdat ze dachten dat hij honger had... (Dat zou op zich al erg genoeg zijn, want de dieren volgen een heel strikt dieet, zodat ze niet ziek worden.) Telkens als ze raak gooiden, lachten ze keihard.

‘Moet je opletten’, zei de vader. ‘Wedden dat ik hem op zijn kop kan raken.’

Precies toen de vader wilde mikken, kwam er een dikke, rode waterballon uit het apenverblijf gezeild, die recht in zijn gezicht kapot spatte. De kerel was doorweekt.

Nog voordat hij het in de gaten had, werd hij door een tweede ballon geraakt. En door nog een. De chimpansees sloegen terug! En dat was precies waarop ik had gehoopt

en waarom ik ze dus had bewapend. Als de beveiligers de dieren niet beschermden, dan moest ik er maar voor zorgen dat de dieren het zelf konden. Hoe zou jij het vinden, als ze de hele dag op je raam stonden te bonken of je met pinda's bekogelden?

Binnen een paar tellen stond de hele groep chimpansees waterballonnen te smijten naar het gezin. Ze joelden er uitgelaten bij.

Het gezin strompelde weg, glibberend over de modderig geworden grond en happend naar adem. Nu lachte iedereen om hen.

Nou ja, iedereen behalve Forse Frida, die bij het uitdelen van de humor duidelijk achteraan in de rij had gestaan. Ze wipte haar portofoon uit haar riem en seinde de controle ruimte in. 'CM, Frida hier. Er is een probleem met waterballonnen op de Apenheuvel. Ik heb de aanstichter aangehouden. Het gaat om de heer Theodoor Fitzroy. Ik heb assistentie nodig.' Aan haar manier van praten te horen, had Frida te veel politieseries gekeken.

'Laat maar zitten', zei de collega in de controlekamer. 'Je moet direct naar Nijlpaardenkreek. We krijgen signalen binnen dat daar iets gaande is.'

Frida trok een wenkbrauw op. Niet uit bezorgdheid om de nijlpaarden. Nee, ze was chagrijnig dat ze niks deden met haar verzoek om assistentie. 'Ik denk dat je de ernst van de

situatie hier niet...’

‘Dit bevel komt rechtstreeks van Bill’, zei de collega. Hij bedoelde Bill Holster, hoofd bewaking van Fun Jungle. ‘Het is code rood in Nijlpaardenkreek. Ik begrijp dat jij bij Apenheuvel staat, dus jij bent er het dichtst bij in de buurt. Ga er nú heen.’

Frida veerde op en propte haar portofoon vlug terug in haar riem. De woorden ‘code rood’ hadden iets in haar wakker geschud. Ze trok me aan mijn oor mee Apenheuvel uit. ‘Denk maar niet dat je er nu mee wekomt, meneertje. Je gaat hier zeker nog van horen. Wat jij die arme mensen hebt aangedaan...’

‘Die arme mensen moeten mij bedanken’, zei ik tegen haar. ‘Als ik geen waterballonnen aan de chimpansees had gegeven, waren ze met kak gaan smijten.’

Dat verzon ik niet. Ik had het chimpansees in het wild zien doen als ze zichzelf wilden beschermen. Maar zoals gewoonlijk was het volledig kansloos om iets aan Frida uit te leggen.

‘Let op je taalgebruik of ik zal je mond spoelen met zeep’, snauwde ze.

Het gezin dat de volle laag waterballonnen over zich heen had gekregen, kwam achter ons aan Apenheuvel uitgestormd. Je hoorde het water in hun schoenen soppen. ‘Nóóit van mijn leven zet ik nog een voet in dít park!’ verkondigde de moeder op hoge toon.

Mooi zo, dacht ik in mezelf gniffelend.

Op Frida's wasknijpergreep in mijn oor na was ik stiekem blij dat ik mee naar Nijlpaardenkreek ging. Ik wist niet precies wat 'code rood' betekende, maar het klonk veelbelovend. Misschien was een onhandige bezoeker in het water gevallen en moest die gered worden. Al was dat eigenlijk niet te hopen. De meeste mensen hebben er geen benul van dat nijlpaarden zowat de gevaarlijkste Afrikaanse dieren zijn (... na de waterbuffels dan). Ze zijn gemeen, onvoorspelbaar en ze hebben megalange, messcherpe tanden. In het wild kunnen ze een leeuw doodtrappen of een krokodil doormidden bijten. Als er dus iemand in hun territorium was gevallen, had die een groot probleem. Hoe dan ook, na een paar weken in Fun Jungle, verveelde ik me intussen te pletter en ik nam genoegen met welk vertier dan ook.

Dat vind je misschien raar voor iemand die elke dag doorbrengt op een plek die beschreven wordt als de 'allerspannendste vakantiebelevens voor gezinnen'. Fun Jungle was de grootste dierentuin van de VS met de meeste dieren ooit, en sinds de opening, twee weken geleden, kon je er over de koppen lopen. Maar ik ging na afloop niet naar huis zoals de andere duizenden kinderen die het park bezochten. Ik wóónde er.

Mijn ouders werkten allebei in de dierentuin. Mijn moeder is een beroemde gorilla-onderzoekster, mijn vader een

bekende wildfotograaf. (Ze hadden elkaar leren kennen toen m'n vader voor *National Geographic* mijn moeders gorilla's kwam fotograferen.) Nu had mijn moeder de leiding over alles wat in de dierentuin met de primaten te maken had – verzorging, onderzoek – en mijn vader werkte op de marketingafdeling. Hij maakte gelikte plaatjes van de dieren voor op de website en voor in tijdschriften.

Fun Jungle lag in de heuvels van Texas, Amerika, omdat daar de grond goedkoop was. Het was een halfuur rijden naar de dichtstbijzijnde stad en daarom had Fun Jungle voor woonruimte gezorgd voor mij en mijn ouders en voor nog een paar dieren specialisten die er werkten. We woonden in starcaravans, vlak buiten de poorten van het park. De rest had geen kinderen en dus was ik het enige kind in een straal van vijftig kilometer.

Nu moet je niet denken dat ik me verveelde omdat ik niet van dieren houd. Ik vind ze juist heel leuk. Vind maar eens een twaalfjarige die evenveel van dieren weet als ik! De eerste tien jaar van mijn leven heb ik in Congo gewoond, in Afrika. Vóór mijn zesde heb ik nooit tv gekeken: ik keek naar dieren. Mijn ouders hebben me er van alles over geleerd. Hoe je olifanten kunt opsporen, hoe je met chimpansees kunt communiceren en hoe je je tegen een hongerig luipaard verdedigt. Ik weet waarschijnlijk dingen over dieren waar jij zelfs nooit van hebt gehoord. Bongo's, hamerkoppen, gabonadders, maka-

ko's... Mijn eerste vriendje was een gorilla die even oud was als ik. Mfoezie. Het liefste ben ik de héle dag bij dieren.

Ik verveelde me omdat ik tot voor kort een megaboeiend leven in Afrika had. Het was er één groot avontuur. Als ik al ooit buiten de jungle kwam, dan was dat om met mijn vader op een foto-opdracht te gaan. Zo ben op ik de allermooiste plekken van de wereld geweest. Als adrenalinejunk wilde mijn vader altijd dat ik spannende dingen deed. In Mexico gingen we in een grot via een touw naar beneden, om vliegende honden te zoeken. In Uttar Pradesh hebben we tijgers achtervolgd en in Fiji hebben we naast een blauwe vinvis gesnorkeld.

Maar kort na mijn tiende verjaardag brak er in Congo een burgeroorlog uit en mijn ouders vonden het niet veilig genoeg om er met mij te blijven wonen. (Zonder mij waren ze waarschijnlijk met gevaar voor eigen leven bij de gorilla's gebleven.) In Amerika nam mijn moeder meteen de eerste de beste baan die ze kon krijgen. Dat was als onderzoekster bij het Primaten-onderzoekscentrum in Atlanta. Maar dat was niks. We vonden de stad stom en we misten Afrika heel erg. Dus toen mijn ouders allebei een baan kregen aangeboden in Fun Jungle, die beweerde dat je 'nergens zo dicht bij Afrika komt' als in Fun Jungle, dachten we dat het voor ons alle drie leuker zou zijn om hier te wonen.

En dat was in het begin ook zo. Fun Jungle was echt de

beste dierentuin ter wereld. Dat stond in alle recensies. Hij was drie keer zo groot als de op-één-na grootste dierentuin van Amerika. De dierenwerelden zijn modern en er is heel veel te doen. Maar toch, het was geen Afrika. We waren nu een paar weken verder en om mezelf te vermaken moest ik wel flauwe grappen uithalen. Waterballonnen aan de chimpansees geven, bijvoorbeeld. Of de toiletbordjes voor ‘mannen’ en ‘vrouwen’ verwisselen. Of de dropjes die Forse Frida voor de lunch bij zich had vervangen door konijnenkeutels.

Daarom vond ik het dus prima dat ik werd meegesleurd naar Nijlpaardenkreek. Ik hoopte dat er iets te beleven viel.

Kon ik het weten dat Nils dood was...

Frida wist het ook niet. Ze duwde zich met mij door de menigte op het Mbuko-balkon, met nog steeds mijn oor tussen haar vingers en met haar andere hand wijzend op haar metalen badge. Totdat ineens Nils opdoemde, liggend op zijn rug in het ondiepe water van zijn verblijf en met alle vier zijn poten stijf in de lucht.

Het grootste deel van Nils – zo’n tweeduizend kilo schoon aan de haak – lag onder water, op de bodem van zijn bad. Ik kon het niet zien, want zoals gewoonlijk zag het water donkerbruin van de nijlpaardpoep. Ik zag alleen zijn poten, die uit het water staken en intussen lijkbleek waren geworden

doordat het bloed eruit was getrokken. Ze waren blubberig en dik, net reusachtige marshmallows die in een beker oude chocomelk dreven.

‘Ach, kijk wat schattig!’ zei een moeder tegen haar kinderen. ‘Nils slaapt op zijn kop!’

Eindelijk werd Frida’s greep op mijn oor losser. Ze was zo in shock dat ze me ter plekke vergat. Met holle ogen en open mond staaarde ze naar Nils.

Ze was niet de enige met die reactie. Op het Mbuko-balkon was het sowieso altijd aardig druk, maar vandaag nog meer. Misschien ging het nieuws dat Nils het loodje had gelegd al rond en waren er lui die dat weleens wilden zien, al keken de meeste mensen net zo verbaasd als wij. Ze stonden maar wat naar die stijve poten te staren, niet-gelovend dat Nils Nijlpaard echt dood kon zijn.

Ik geef toe dat ik er zelf ook nogal van ondersteboven was. In Fun Jungle werden ruim vijfduizend dieren tentoongesteld, dus je kon erop wachten dat het een keer misging. Elke dag werden er tig dieren ziek en er ging er ook weleens een dood. Maar dat precies Nils hier nu met zijn poten omhoog lag... Dat was zo’n beetje het ergste wat je kon bedenken. Hij was Fun Jungles mascotte!

Het park maakte over de hele wereld reclame, ze waren er al een jaar voor de officiële opening mee begonnen. In elke tv-reclame, in elke radiospot en op elk billboard stond Nils!

Nou, niet de echte, maar zijn stripversie, die suffe dingen zei, zoals: ‘Doe een dagje Fun Jungle! Je beleeft er meer dan alleen apenstreken... Ik kan het weten!’ De stripversie van Nils leek helemaal niet zo op de echte Nils: hij was veel dunner, paars en vriendelijk, terwijl de echte Nils dik was, grijs en vals. De meeste bezoekers boeide dat niet. Nils was megaberoemd, dus ze kwamen met busladingen naar hem kijken. Echt bizar. Naast Nils was er nog een ander nijlpaard, Nanda. Ze was veel interessanter dan Nils, maar de meeste toeristen keurden haar nauwelijks een blik waardig. Zelfs als Nanda een radslag-overslag zou doen, zouden ze met z’n allen voor het bassin van Nils blijven dringen om te zien hoe hij een dutje deed.

‘Wakker worden, Nils! Tijd voor ontbijt!’ schreeuwde een jongetje naast me. Een ander stel jochies vond dat een goeie. Ze begonnen mee te roepen.

Hun ouders keken elkaar wezenloos aan. Strip-Nils had hun verteld dat een dagje Fun Jungle gegarandeerd ‘non-stop familiepret’ was. Maar deze waarheidsgetrouwe blik op de levenscyclus van een nijlpaard dreigde roet in het eten te gooien.

‘Ricky, toe nou’, zei een andere moeder, toen haar zoon vol vuur bewees dat hij het hardste kon blèren van het stel. ‘Ik denk niet dat Nils wakker zal worden. Nijlpaarden slapen heel erg vast.’

‘Precies’, zei een vader die groen en geel zag. ‘Bovendien

zitten zijn oren onder het water.’

Nijlpaardenkreek was de populairste wereld in Fun Jungle, al was dat niet alleen vanwege Nils. Hij lag direct naast de hoofdingang en was dus de eerste die de bezoekers zagen zodra ze de hoofdboort door waren. De wereld was behoorlijk spectaculair. (Dat mocht ook wel, ik heb gehoord dat Fun Jungle er ruim dertig miljoen dollar voor heeft neergegeld.) Nijlpaardenkreek mat bijna vier hectare en je waande je er écht in Afrika. Bij de ingang was er een vijfenveertig meter hoge waterval. Daarna moest je je een weg banen door een jungle vol vogels en apen en je passeerde een paar waanzinnige uitkijkpunten vanwaaruit je groepen flamingo’s kon spotten en nijlkrokodillen, en natuurlijk de nijlpaarden. Elk uitkijkpunt had een maffe naam, door een computer bedacht, die Afrikaans moest klinken maar helemaal niks betekende: Ngodongo-geul, Lallabasi-bassin, Kamp Woeloemoeloe.

De grootste blikvanger in Nijlpaardenkreek waren natuurlijk de onderwatertunnels, plekken waar je de nijlpaarden door enorme glaswanden van onderaf kon bekijken. Niet dat dat revolutionair was, heel veel dierentuinen hebben dat soort tunnels, bijvoorbeeld voor ijsberen en een paar hebben het ook al voor nijlpaarden. Maar nergens waren de ruiten zo groot als in Fun Jungle.

De lui die Fun Jungle hadden ontworpen, wisten best veel van dieren. Zo wisten ze bijvoorbeeld dat een nijlpaard onder

water veel boeiender was dan een nijlpaard boven water. Ik bedoel (en ik spreek uit ervaring...), meestal sta je een uur naar het wateroppervlak te staren zonder een nijlpaard te zien. Ze komen maar één keer in de tien minuten boven om adem te halen en dan nog steken ze vaak alleen snel hun neusgaten boven het water uit. Maar eronder... Dat is niet te vergelijken! Nijlpaarden zwemmen, spelen, eten, bevallen en zogen hun jongen op de rivierbodem. (Mijn moeder heeft verteld dat ze hun jongen daar beneden ook maken, maar in Fun Jungle mochten Nils en Nanda tijdens de openingstijden niet bij elkaar, want dan konden ze hét weleens doen waar de bezoekers bij waren.) Aan land lijken nijlpaarden dikke, luie vetzakken, maar in het water zijn ze juist heel sierlijk. In Fun Jungle kon je daarom door acht gigantische glaswanden naar ze kijken en was er een duur restaurant, met tafeltjes vlak naast het raam. Voor twintig dollar kon je er een hamburger eten terwijl je naar de langs zwemmende nijlpaarden keek. Probeer dát maar eens in Afrika te vinden.

Helaas had het verblijf wel een paar probleempjes. Het meest zichtbare probleem was het waterfilter: dat was niet sterk genoeg. Nils at bijna vijfenveertig kilo voer per dag en het meeste daarvan gleeed zó door zijn maagdarmsstelsel het water in, dat daardoor sneller vertroebelde dan het filter het kon zuiveren. Als Nils dicht bij het glas zwom, waar de stroming het sterkste was, dan kon je hem nog redelijk goed zien.

Maar Nils zat liever ergens achterin in zijn eigen blubber te dobberen, wat de onderwatertunnels eigenlijk best nutteloos maakte. De restauranteigenaren konden hun twintig-dollar-hamburgers zelf opeten onder het genot van het uitzicht op strontwater.

Maar dit was een van de kleinere problemen.

Het was juni. In Texas betekent dat zo'n zevenendertig graden in de schaduw. In de brandende zon stonk Nils nog erger dan normaal, en dát was al niet mis. Nijlpaarden laten behoorlijk veel scheten, maar Nils was oprecht de ergste schetelater die ik ooit heb meegemaakt. Zijn 'pufjes' stonken zo erg dat je er vijftien meter verderop nog misselijk van werd.

'Hij slaapt niet', zei een klein meisje terwijl ze haar neus walgend optrok. 'Hij is dood!'

Andere ouders fronsten en onder de afkeurende blikken haastten de ouders van het meisje zich die uitspraak te ontkennen.

'Nee, hoor', zei de moeder hoopvol. 'Nijlpaarden gaan heel anders dood. Dan komen ze bovendrijven, net als een goudvis.'

'Hij is dood', zei het meisje opnieuw.

'Zullen we naar de olifanten gaan?' stelde haar vader voor.

Alle ouders vonden dat een reuzegoed idee, ('Misschien leven die nog wél', fluisterde een andere vader.), maar geen van de kinderen wilde mee. Degenen die dachten dat Nils

sliep, wilden hem wakker krijgen. Degenen die dachten dat hij dood was, keken hun ogen uit. Weet je hoe kinderen soms staren naar iets wat ze smerig vinden? Een dood dier op de weg of zo. Nou, dat dus, maar nu staarden ze naar een dood dier met de afmetingen van een bestelbus.

De ouders die niet misselijk waren, werden ongedurig. Ze klampten Frida aan en verwachtten dat zij, als enige in de buurt met Fun Jungle-kleding aan, iets zou doen om de nijlpaardenkwesatie op te lossen. Maar Frida stond daar maar met haar mond wagenwijd open naar het kadaver te staren. Beslissingen nemen was sowieso niet haar sterkste kant. Een keer zag ik haar tien minuten twijfelen tussen een emmertje kippenvingers en een portie kaasnacho's voor de lunch. (Ter informatie: ze ging uiteindelijk voor allebei.) Dus deze crisis was overduidelijk te veel voor haar brein. Het had zichzelf uitgeschakeld.

Verderop liep een tiener in een Nils-Nijlpaardpak nerveus te drementen, besluiteloos over wat hij moest doen. Normaal gesproken kwam er niet veel denkwerk bij zijn taken kijken, hij hoefde alleen maar op zijn plek te blijven staan, vriendelijk te zwaaien en met de mensen op de foto te gaan. Het Mbuko-balkon was er speciaal voor uitgekozen omdat daar de meeste schaduw was. Een Nils-pak is dik en zwaar en slecht geventileerd, waardoor de temperatuur in het pak onder de hete zon al snel kan oplopen tot achtenveertig gra-

den. Toen het park net geopend was, hadden ze de Nilsen eerst per ongeluk op het zonovergoten Mulumbo-panoramaterras gezet. Twee waren er flauwgevallen door uitdroging, boven op een stel kleine kinderen.

De acteurs werden om het uur gewisseld, want om in hun pak te overleven moesten ze een kuub water drinken en dan moesten ze natuurlijk om de haverklap plassen. Terwijl er in hun taakomschrijving stond dat ze in dat uur nooit van hun plek mochten komen, wat er ook gebeurde. De dienstdoende Nils voelde wel aan dat hij nu beter niet als het spook van het dode nijlpaard kon blijven rondhangen, maar hij wilde ook niet op zijn kop krijgen.

Op dat moment kwam er een opgewonden gezin aangehuppeld, dat niet wist dat de echte Nils om de hoek dood lag te zijn. De ouders zetten hun kinderen naast de nep-Nils voor een foto. De benauwde acteur stond zo zenuwachtig te friemelen dat de moeder zijn handen tot twee keer toe moest stilhouden.

Iemand moest iets ondernemen om de situatie te redden. En aangezien Frida een hopeloos geval was, kwam het op mij aan. Zodra het gezin klaar was met selfies maken, liep ik naar de acteur toe en zei: ‘Je kunt beter niet hier blijven staan.’

‘Ben jij van de leiding?’ vroeg de Nils, terwijl hij zich in een bocht wrong om me beter te kunnen zien. Vanuit zijn pak kon hij alleen een beetje gluren door een stukje gaas in de

openstaande nijlpaardbek, maar die wees naar beneden. Op zich was dat nuttig, want zo gingen de acteurs niet per ongeluk op kinderen staan, maar het was niet handig als je iemand aan wilde kijken. Of, zoals meer dan eens was gebleken, om laaghangende takken te ontwijken. Aangezien ik buiten zijn blikveld stond, kon de acteur dan ook onmogelijk zien dat ik pas twaalf was.

‘Ja’, zei ik. ‘En nu opschieten voordat je iemand de stui-
pen op het lijf jaagt.’

‘Ja, meneer!’ De acteur probeerde zo snel weg te komen dat hij niet keek waar hij liep. Hij struikelde over een hekje en belandde plat op zijn snuit tussen de planten.

Hoofdschuddend sloeg ik hem gade. Sommige mensen hebben problemen met gezag.

De Nils krabbelde overeind en als een dronkenlap waggelde hij weg. Een paar bezoekers sprongen geschrokken opzij.

Toen klemde zich een hand om mijn schouder. Ik draaide me om en zag Martin del Gato staan, die me recht aankeek.

Martin was de directeur van Fun Jungle, wat een vreemde keuze was, want hij haatte kinderen én dieren. Maar mijn vader zei dat hij kennelijk een of ander zakengenie was. Ik kon hem meestal al van een kilometer afstand herkennen, omdat hij in het park vol korte-broek-en-T-shirt-toeristen de enige was in een driedelig pak. Martin was voortdurend over-

werkt en zag er altijd uit alsof hij ieder moment een hartaanval kon krijgen. Toch vond hij elke dag een manier om mij te straffen om iets wat ik blijkbaar verkeerd had gedaan.

‘En wie heeft jou toestemming gegeven om mijn werknemers weg te sturen?’ zei hij pissig.

‘Ik vond dat iemand het moest doen’, antwoordde ik. ‘En aangezien Frida hersendood is...’

Martin kookte van boosheid. Je zou een ei op zijn kale hoofd kunnen bakken, dacht ik.

‘Hoezo “moest iemand” mijn personeel wegsturen?’ Hij fronste.

‘Om Nils’, zei ik.

Martin staaarde me wezenloos aan en ik realiseerde me, vol verbazing, dat hij nog van niks wist. Hij draaide zich naar het Mbuko-balkon en zag de menigte verdwaasde mensen. Waarschijnlijk had hij die niet eerder opgemerkt in zijn haast om mij weer zo nodig aan te spreken. Zijn woede sloeg om in vrees.

‘Wat is er mis met Nils?’ vroeg hij.

De avond ervoor had ik een boek over de Romeinen gelezen. Dat zij boodschappers die slecht nieuws brachten, doodden. ‘Je kunt beter even zelf gaan kijken’, zei ik daarom.

Met zijn hand nog op mijn schouder schoof Martin door de menigte. Toen Frida hem zag, ontwaakte ze spontaan uit haar comateuze toestand en deed ze alsof ze met iets belang-

rijks bezig was. Maar Martin liep haar straal voorbij en ving daarna zijn eerste glimp op van Nils.

Hij zei iets in het Spaans. Ik verstond het niet, maar ik durf wel te wedden dat als ik het had gezegd, ik naar mijn kamer zou zijn gestuurd.

Gedurende ongeveer een halve seconde leek Martin echt bedroefd door Nils' dood, maar direct daarna kwam zijn directeursgevoel naar boven. Hij schoot in de schadebeperkingsstand. 'Ga de dierenarts zoeken', beval hij mij. 'Maakt me niet uit waar hij zit: hij moet – z.s.m.* – hierheen komen.'

Ik overwoog hem erop te wijzen dat het een beetje te laat was voor de dierenarts om Nils te redden, maar ik besloot mijn mond te houden. Waarschijnlijk wilde Martin net zo graag van mij af, als dat hij wilde dat de dierenarts kwam. Bovendien zat hij met zijn hoofd alweer ergens anders. Hij gaf Frida opdracht om alle bezoekers weg te sturen en daarna begon hij bevelen in zijn portofoon te roepen.

Ik wist wel beter dan te blijven treuzelen nadat Martin had gezegd dat ik moest ophoepelen. Alleen kon ik het niet nalaten om een laatste blik op Nils te werpen. In Afrika had ik genoeg kadavers van dieren gezien. Een dood dier schrok me dan ook niet af, maar er was iets met Nils. Ik was de vorige dag nog bij zijn bassin geweest en Nils was toen uitzonderlijk goedgehumt geweest. Hij dartelde over de rivierbedding en voerde er een geweldige show op voor de bezoekers. Nils

* Zo spoedig mogelijk.

was pas twintig jaar, best jong voor een nijlpaard, en hij zag er beslist gezond uit. Het was niet logisch dat hij ineens dood was.

Plotseling werd ik bij mijn kraag gegrepen en Frida sleurde me bij het uitkijkpunt weg. ‘Wat doe je hier nog?’ gromde ze.

‘Kijken wie er sneller is, jij of Nils.’

Frida kneep haar ogen tot spleetjes, maar ik slaagde erin me uit haar greep los te wurmen voordat ze iets terugzei. Ik spurte Fun Jungle in en liet het beroemdste nijlpaard van de wereld dood achter.

2. DE SCHADE BEPERKEN

De dierenarts zat in Safariland. Hij probeerde een steenpuist door te prikken bij een knobbelzwijn.

Als de patiënt een mens was geweest, was dat zo gepiept. Een steenpuist is een bult op je lijf met etter erin, een soort van megagroot jeugdpuistje, maar dan pijnlijker. Je moet hem met een steriele naald doorprikken, zodat de pus eruit kan en de ontsteking geneest. In een paar tellen is het klaar. Maar vertel dat maar eens aan een knobbelzwijn. Je kunt niet zeggen: 'Hé, zit even stil, dan maak ik je beter.' Het knobbelzwijn wist alleen dat hij pijn had. Hij was boos en het laatste waar hij trek in had, was dat een kerel een enorme naald in hem stak.

In veel dierentuinen zou de dierenarts een verdovingspijl op het zwijn hebben afgevuurd en gewoon hebben gewacht

tot het sliep, waarna hij de klus op zijn gemak had kunnen klaren. Maar onze dierenarts was zo niet. Mijn ouders zeiden dat hij een van de beste van het land was, misschien wel dé beste. Hij werkte vroeger in een dierenziekenhuis in een heel beroemde dierentuin in New York, voordat Fun Jungle hem daar had weggekaapt. De reden dat hij een hekel had aan verdoven, was omdat het zo lastig was om de juiste dosering te vinden. Als je het dier te weinig gaf, kon het tijdens de behandeling wakker worden en je aanvallen. Daarom namen de meesten liever geen risico. Alleen, als je dan te veel gaf, kon het dier zo diep in slaap vallen dat het nooit meer wakker werd. Onze dierenarts hield niet echt van mensen, maar wel veel van dieren en hij kon er niet tegen als er eentje zonder reden doodging. Dus liep hij liever het risico om doorboord te worden door de slagstanden van het knobbelzwijn, terwijl hij het pissige beest samen met twee van de grootste oppassers, in de brandende zon, probeerde vast te houden om de puist door te prikken.

Het leek me niet het beste moment om hem te vertellen dat Nils dood was, want de mannen probeerden al een poosje om het knobbelzwijn eronder te krijgen, zonder succes, en de dierenarts was intussen stikchagrijning. Hoewel, eigenlijk was hij altijd stikchagrijnig. Ik hoopte dat het knobbelzwijn hem genoeg afleidde zodat hij niet boos op mij werd omdat ik slecht nieuws bracht.

De dierenarts had het zwijn net in een hoek van zijn verblijf gedreven, toen ik eraan kwam. Hij was een lange man, met grote spieren, door al dat dieren in bedwang houden, en met een zongebruinde huid door zijn lange dagen buiten. Zijn snor was zó dik dat het leek of er een harige beervlinderrups op zijn bovenlip lag te slapen. Toen hij me zag, kreunde hij. Ik nam het niet persoonlijk, want hij kreunde zo'n beetje naar iedereen die naar hem toekwam. De enige die hij misschien oprecht graag mocht, was mijn moeder. (Ze hadden elkaar vijftien jaar geleden ontmoet, toen m'n moeder in New York stage liep bij een gorilla-onderzoek.)

‘Opzouten, Theodoor Fitzroy, ik ben bezig’, snauwde hij.

Ik weet niet precies wat ik ooit fout heb gedaan, dat hij een hekel aan me had. Waarschijnlijk zoiets als ‘een mens zijn’.

‘Van Martin moest ik je komen halen’, antwoordde ik.

Aan zijn reactie te zien had hij een nog grotere hekel aan Martin dan aan mij. ‘Zeg maar tegen Martin dat hij van de brug springt.’

‘Nils is dood’, zei ik.

De dierenarts en de twee oppassers waren verbaasd genoeg om even hun blik van het knobbelzwijn af te wenden. Ze staarden me met z'n drieën een moment aan om zeker te weten dat ik geen flauwe grap maakte, en richtten zich daarna weer vlug op hun patiënt voordat die de poten nam.

‘Sinds wanneer?’ vroeg de arts.

‘Weet ik niet...’

‘Doe eens een gooi.’

Ik keek op mijn horloge. Ik had er bijna twintig minuten over gedaan om de dierenarts te vinden. Eerst zeiden ze dat hij in het Moeras was, daarna in het Amazone-avontuur en daarna in Safariland. Ik had me rot gerend.

‘Drie kwartier of zo. Uurtje misschien.’

‘Enig idee waar die rotzak aan is bezweken?’

‘Volgens mij wil Martin daarom dat je komt kijken. Hij zei dat je “z.s.m.” moest komen.’

‘Waarom? Hij is dood. Erger kan het niet worden, lijkt me.’

‘Dat weet ik niet. Ik moest je alleen gaan halen...’

‘Zeg maar tegen Martin dat hij een plek moet zoeken waar ik de autopsie kan doen, en dat ik kom zodra ik tijd heb.’

‘Autopsie? Op Nils? Dat gaat Martin niet leuk vinden.’

De dierenarts glimlachte, voor het eerst die dag waarschijnlijk. ‘Nee, dat denk ik ook niet.’

Als je het vreemd vindt dat de dierenarts helemaal niet verdrietig was over Nils' dood, dan kan ik je daar een goede reden voor geven: Nils was het allergemeenste dierentuindier ooit. Nijlpaarden staan in het dierenrijk sowieso al bekend

om hun korte lontje, maar zelfs dierenoppassers die al jaren met nijlpaarden werkten, vonden Nils het naaste beest dat ze kenden. Er had ook geen slechter dier gekozen kunnen worden als mascotte voor een familiepretpark van miljarden dollars. Dat was een enorme miskleun geweest. Om te begrijpen hoe dat zit, moet je even weten hoe Fun Jungle is ontstaan.

Fun Jungle is opgezet door miljardair J.J. McCracken uit Texas. Die maakte er geen geheim van dat hij niks van dieren wist, maar des te meer van geld verdienen. Hij kwam uit een straatarm gezin uit een provinciestadje, niet ver van de plek waar Fun Jungle nu is. Hij was erin geslaagd om met een paar honderd dollar, die hij bij het pokeren had gewonnen, zo'n groot kapitaal te verdienen, dat hij nu de op twee na rijkste man van Amerika was. Als je J.J. hoorde praten, leek het alsof iedereen dat kon, maar hij had echt een gave met geld. Alles waarin hij investeerde werd een succes. Mijn vader zei weleens dat als J.J. zijn briefgeld zou verbranden, verbrande bankbiljetten de volgende dag meer waard zouden zijn dan goud.

Ondanks zijn rijkdom, stond J.J. bekend als een aardige kerel, bij wie het geld nooit naar de bol was gestegen. Liever dan een fancy maatpak, droeg hij een vale spijkerbroek met sneakers. In plaats van een chique villa in Beverly Hills had hij een paardenranch op het platteland vlak bij zijn geboorteplaats. Hij reed niet in een limo maar in een pick-uptruck